

ПРАВО НА ПРАВДУ

8

Серпень 2014 року

Розповсюджується безкоштовно

ЧИТАЙТЕ НА СТОРІНКАХ ГАЗЕТИ:

ВІЙНА за УКРАЇНУ

Та Сотня Небесна
завжди буде з нами,
Їх Душі летять
над України степами,
За НИХ, мої браття,
творимо МОЛИТВУ,
Вони йшли за ПРАВДУ
в останню їх битву,
Достойники наші,
які за ДЕРЖАВУ
Пішли не за гроші,
пішли не за славу,
За ВОЛЮ, за ДОЛЮ,
за Щастя людське,
Омріявши Щастя
людське — українське,
Славимо батьків їх
та їм даєм ШАНУ
Вклонімося браття
ГЕРОЯМ МАЙДАНУ!

ІМІТАЦІЯ ЛЮСТРАЦІЇ, АБО КОМУ ВИГІДНО ЗАХОПИТИ СУДДІВСЬКУ ВЛАДУ

Прошло раптом не повних два місяця після закінчення революції а наші політики, ризикуючи цілою країною, задовольняють власні політичні амбіції. Представники радикальної частини українського майдану замість того аби перенести власну активність на більш нагальні питання, активно змагаються за вплив на владу - люструвати всіх все і вся. Цього разу мова піде про владу суддівську.

Прийнятий Верховною Радою Закон України «Про відновлення довіри до судової влади» викликав неоднозначну реакцію в юридичній спільноті. Йдеться навіть не про суддів, чиї права цим законом були знехтувані. Звичайні юристи — адвокати та викладачі права, проаналізувавши закон, були змушені визнати його недосконалим та таким, що порушує Конституцію. Усе це можна було б йому «пробачити» з огляду на так звану революційну необхідність, якщо б він справді виконав свою основну функцію — докорінно змінив судову систему, зробив такою, щоб їй дійсно можна було б довіряти. Але є побоювання, що зміни, які зазнає судова система завдяки цьому закону — суто декоративні: змінять одні обличчя на інші, але це не поліпшить якість відправлення правосуддя, не посприє подоланню корупції.

Європейський досвід

«У Польщі наприклад напрацьований досить успішний люстраційний досвід. Там перевірки підлягають не лише судді, поліцейські та прокурори, але й адвокати. Навіть ті юристи, хто має бажання стати адвокатом. Тобто, перевіряють увесь масив учасників застосування права. Усіх їх підвели під загальні

вимоги. І це правильно. Тому в них правова система діє на дуже високому рівні. Чому ж у нас не перевіряють усіх, хто працює у сфері правозастосування?

Згідно ЗУ «Про відновлення довіри до судової влади» майже усі підстави перевірки суддів зводяться до двох обставин: участь судді у репресіях проти майданівців та розгляд справи або ухвалення рішення з допущенням порушень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, констатованих у рішенні Європейського суду з прав людини.

Отже майже весь перелік підстав пов'язаний лише з подіями на Майдані! У нас і до цього виносилися неправосудні вироки, приймалися неправосудні рішення. У нас і до цього людина практично ніколи не могла спростувати у суді свою вину. Наша проблема не у цих конкретних суддях, це системна проблема. Верховна Рада, приймаючи цей закон, штучно звузила коло суддів, яких слід було б піддати перевірці».

Більшість судів, в очах громадськості пов'язані з корупційним діянням, просякнуті корупцією наскрізь. І кого б не вибрали на місце голови суду та його заступника, правила та порядки, які були за попередніх керівників, коли не йшлося про змагальність процесу, а діяли механізми банального підкупу, залишаться. Такий підхід неодмінно викличе нову хвилю протестів

«Щоб докорінно змінити ситуацію в правозастосуванні, потрібно не тільки «перетрусити» суддівський та прокурорський корпус, міліцію і усіх держслужбовців, а й внести багато змін до законів.

Недовіра до української судової системи формувалася протягом років через те, що на неї намагалися впливати і депутати Верховної Ради багатьох скликань і кабінети і президенти. Хіба до листопада минулого року, коли почався Майдан, у нас всі були задоволені судовою системою? Проблема настільки глибока, що відновити довіру одним законом у людей до суддів просто неможливо

Перші ж намагання наших діячів контролювати призначення на посади нового керівника суду свідчать про характерну вибірковість громадських активістів, які тримають руку на пульсі люстрації суддів.

Оцінка громадян щодо незалежності суддів нерідко дуже суб'єктивна. Зазвичай вона формується за участю в цих судових процесах або спостереженні за ними, через ЗМІ, де фігурують публічні люди. Утім я переконаний, що слід розрізняти незалежність суддівської системи — з точки зору законодавчого забезпечення і практичної реалізації судового процесу.

Спілкуючись з багатьма поважними правниками старої школи важко не погодитись з твердженнями багатьох з них про те що в радянських судах майже ніколи не ображали просту людину. Лише з усвідомлення цієї простої істини та права саме простої людини громадянина українця навколо якого і на благо якого мають відбуватися усі ці зміни люстрація в українських судах перестане бути фікцією не розіб'ється об українські реалії а система очистки суддів таки запрацює

Закони працюють, тільки якщо це забезпечують громадяни.

Олег Філик

Ідолів скинули – уроди залишились...

Така дійсність, і вона характерна для майже всіх закутків України. Пам'ятники, вандали, ідоли, ідеології, закони, і багато іншого сплелось в купу і часом вражає безглудістю та абсурдом. Не все в знятті ідолів та трактуванні "культурних цінностей" однозначне, але те що підхід до події далекий від державницького, а виконання зняття ідолів теж проблемне - є очевидним. Ну, не сприймають наші Стрийські чиновники вітру перемін, хоч кілок їм на голови теши, як кажуть старі люди. Все це надає ситуації смак дикої абсурдності. Щодо розвитку подій навколо радянського солдата

«Визволителя» у Стрию. Взагалі якщо взяти стереотип психологічного профілю радянського солдата і перенести його в площину сучасності то напевно що дефініціями цих стереотипів сьогодні в Стрию живе лише купка номенклатурних совків які вгризлися в добре нагріті крісла та називають себе Стрийською владою.

Пригадується мені що ще не в такому далекому 2010 ці самі совки були категорично проти перенесення чи демонування символу радянської епохи... Сьогодні пам'ятника немає історико-архітектурне середовище площі Ринок зовсім не спотворене, а навпаки з'явилося більше місця для нашого

головного архітектора аби насадити там малі архітектурні форми (півні палатки) для гармонійного доповнення архітектурного ансамблю м. Стрий. Шкода лише що відвезли солдата на кладовище. Щодо місця перебування визволителя то тут сумнівів немає він мав би стати достойним експонатом у нашій міській раді адже іншого музею радянського тоталітаризму у Стрию не існує "Захищати" того радянського Солдата комусь здається і почесно, але ж ті самі російські солдати зараз знову грандують українську землю в Луганську Донецьку Криму. То ж бумеранг повернувся...

Олег Філик

Зараз очевидною стала операція ФСБ і ГРУ Російської Федерації по захопленню України. Природно, вона готувалася заздалегідь, а зараз ми бачимо її відкрити фінальну стадію. У цьому, як кажуть, «кремлівському сценарію» основна ставка була на громадянське протистояння всередині України. Завдяки путінському агитпрому, який не поступається по брехні і цинічності пропаганди Геббельса, у свідомість більшості росіян і жителів Південного Сходу України було впроваджено розуміння, що на Майдані стояли «фашисти» і «бандерівці», і що тепер вони загрожують всім російськомовним. Залишимо на розсуд шановному читачеві нинішні події, бо хто є хто був на Майдані дізнатися зараз дуже просто. Крім того у попередній публікації ми вже з'ясували, хто насправді фашисти в Україні та за її межами.

Давайте розглянемо хто такі «бандерівці». Нам ще з часів другої світової радянська пропаганда вдалбливала, що «бандерівці» - це українські націоналісти, які проти росіян і євреїв, і які співпрацювали з фашистами. Нібито вони знищували мирних радянських громадян на Західній Україні, а також у польській Галичині і Холмщині. Такий, ось страхітливий образ ворога. Логічно, що ця назва походить від імені засновника Організації Українських Націоналістів (ОУН) Степана Бандери. Ким же він був, і що насправді являла собою ця організація.

Степан Бандера народився на початку ХХ століття на Івано-Франківщині в родині греко-католиків - його батько був священиком, а мати-дочкою священика. Це важливо, оскільки виховувався він у духовному релігійному середовищі, на відміну від діячів Третього рейху і фашистського режиму Муссоліні, які всі були атеїстами. Це всього лише нюанс, але його значення переоцінити складно. По-справжньому віруюча, ніколи не стане носієм людиноненавистницької ідеології.

Степан Бандера з юності брав участь у пластунах (піонери-туристи, якщо брати радянську аналогію) і займався освітньою та просвітницькою діяльністю. Згідно з мирним договором, Західна Україна входила до складу Польщі, Закарпаття до Чехословаччини, а Північна Буковина у Румунію. Природно, це не влаштовувало українців, які після революції були об'єднані, але в результаті громадянської війни і інтервенції - роз'єднані знову. Враховуючи те, що на Західній Україні національне відродження почалося раніше, ніж в Наддніпровській Україні (з 30-х років ХІХ століття), то товариством дуже болісно сприймалося розрив нації. Тому не випадковим стало захоплення Бандерою ідеями національного об'єднання.

Оскільки польські власті забороняли діяльність українських організацій, спрямованих на досягнення незалежності й соборності української нації, то в 1929 році в Мюнхені на з'їзді активістів була створена ОУН. Зауважте, це ще до приходу фашистів до влади. Німці, принижені жорсткістю Версальського миру, симпатизували українським патріотам, вбачаючи в них потенційних союзників проти антантовської Польщі. Головною метою ОУН було відновлення української державності в межах проживання українського народу. Найцікавіше, що ОУН розглядала можливість боротьби проти польської влади, але не проти Радянської України, з якою вона планувала об'єднати Західну Україну.

Степан Бандера стає активним учасником організації, за що був заарештований польською владою в 1934 році і просидів у в'язниці до початку другої світової війни. Після вбивства польськими агентами одного з лідерів ОУН Євгена Коновальця у 1938 в організації відбувся розкол. Так з'явилися прихильники Андрія Мельника, які виступали за більш помірну тактику боротьби - ОУН(м) і

ШУКАЙТЕ ПРАВДУ!!!

прихильники радикальних дій, яких в 1940 році очолив Степан Бандера - ОУН(б). Примітно, що німці, плануючи початок війни загравали з українськими націоналістами, обіцяючи їм допомогу у створенні української держави, тим самим заохочували загострення боротьби проти польських властей. Бачачи в німецьких нацистів можливість реалізувати свої цілі ОУН погодилася на співпрацю. В цьому не було нічого особливо непередбачуваного, оскільки нацисти використовували невирішені національні питання, заморожені Версальської системою, і маніпулювали патріотичними почуттями хорватів, словаків, румунів та українців. В одних країнах вони встановлювали маріонеткові уряди, а в інших позбувалися патріотів в силу їх політичного впливу.

Якщо врахувати, що пакт Молотова - Ріббентропа гарантував союз Німеччини і СРСР, то з початком війни очікуваний вступ Червоної Армії в Західну Україну давало шанс відновити єдність українського народу. ОУН навіть вітав вхід частин Червоної Армії у Львів (1939 рік). Однак, незабаром стало ясно, що «совети» не збираються ділити владу з народом і «об'єднання» стало окупацією ще більш гіршою, ніж була польська. Було розстріляно та заслано в Сибір десятки тисяч людей. Не дивно, що любов до «порад» перейшла в ненависть і вся надія була на німців. Принаймні так тоді здавалося.

У той же час Карпатська Україна була передана німцями Угорщині, що порушувало договір з ОУН про відновлення української державності. З початком вторгнення німців у червні 1941 року ОУН також була обманута. 5 липня 1941 року у Львові представниками ОУН, згідно давніх домовленостей з німцями, було проголошено відновлення Української Держави. Але, німці, не хотіли ділити владу з українським урядом і незабаром ліквідували його. За свою послідовну позицію і Мельник і Бандера опинилися в німецькій в'язниці, а потім у концтаборі Заксенхаузен. Там Бандера просидів аж до 1944 року і був звільнений німцями спеціально, щоб очолити боротьбу ОУН проти СРСР. Але Бандера відмовився співпрацювати з нацистами і до звільнення союзними військами перебував під домашнім арештом. Так що всі факти говорять про те, що Бандера не був заодно з фашистами і тим більше - не воював проти СРСР. Однак, будучи

лідером українського національного руху він не міг повернутися в радянську Україну, оскільки знав, що радянська влада його розстріляє. Тому залишився у ФРН, звідки у повоєнні роки керував діяльністю ОУН. Агентом КГБ у 1959 році він був убитий.

Під час фашистської окупації України ОУН переходить до партизанської війни. В 1943 році створюється УПА - Українська Повстанська Армія. Її прапором стає червоно-чорний стяг, як символ героїчної боротьби. На Майдані ми з вами теж бачили ці прапори, і вони не «фашистські» як деякі стверджують, а героїчно-патріотичні, бо під ними УПА боролася як з німецькою окупацією, так і з більшовицькою. Деякий час УПА навіть співпрацювала з радянськими партизанами. Однак чим ближче був фронт, тим гострішими ставали протиріччя між цілями радянських партизанів і повстанцями УПА. Ці протиріччя в результаті переросли у зіткнення, коли Червона Армія досягла Західної України.

Хотілося б, щоб читач оцінив цей героїзм бійців повстанської армії. Боротися без підтримки з «великої землі» проти німців, а потім загонів польської Армії Крайової та радянських партизанів одночасно крані складно. Практично неможливо. Але боротьба в окремих районах Волині тривала ще до 1949 року, а місцями і до 1953 року. Французький президент генерал де Голль якось сказав про воїнів УПА, що якщо б у нього на початку війни була така армія, то німці ніколи б не захопили Францію. Він по достоїнству оцінив мужність і бойовий дух українських повстанців.

Радянська влада у кінці війни намагалася всіляко очорнити ОУН-УПА, називаючи їх посібниками фашистів. Як ми бачимо, вони боролися з фашизмом навіть більше ніж французькі маки, партизани Тіто, грецькі повстанці, а також польські Армії Крайова і Людова. Однак, на догоду радянській пропаганді їх почали очорнювати ще в 1944 році. Переодягнені у форму бійців УПА співробітники НКВС влаштовували показові «зачистки» мирного населення в селах Волині та Східної Польщі. Спеціально зіштовхували між собою УПА і ліберально-буржуазну Армію Крайову, щоб позбавитися від обох. Наші твердження не голослівні - є підтверджуючі документи з архівів КДБ. Бажаючи можуть зайти на сайт СБУ і ознайомитися з матеріалами, які «поради» не встигли знищити або вивести в Москву з набуттям незалежності України.

Радянська пропаганда про «фашистів» з ОУН-УПА, яка зараз вливається у вуха Дмитром Кисельовим і іже з ним, говорить, що «бандерівці», тобто послідовники ідеї боротьби за українську національну державність знищували росіян та євреїв. Однак, ті ж архівні документи говорять про інше. У загонах були люди всіх

національностей, які проживали в регіоні! Євреїв ж найчастіше ховали українські партизани з УПА, оскільки їм загрожувало знищення від нацистів. Відомі численні випадки присутності євреїв медиків, радистів, кухарів в загонах УПА. Були там і росіяни, білоруси, молдавани і татари. Пора позбавлятися від міфу, що бандерівці - це фашисти.

Читач може заперечити, а як же батальйони СС «Галичина» і «Нахтігаль»? Цілком законне питання. Однак, варто зауважити, що це не були бійці УПА. І найголовніше, що використовувалася ненависть до більшовиків і, зокрема, терору НКВС простого населення Західної України. Та й не тільки. Досить згадати, що це було численне рух на початку війни: і литовські «лісові брати», і естонські націоналісти, і донські козаки. Що вже говорити про армію Власова, яка налічувала десятки тисяч бійців російської національності. Це ніяк не два батальйони українців. З цього не варто змішувати УПА і СС, бо це теж було частиною радянської пропаганди.

Гітлер, нападаючи на СРСР, на переважачі військові сили і потенціал держави, розраховував на внутрішню слабкість. Німецька розвідка доповідала, що жителі СРСР ненавидять більшовиків і не будуть за них воювати. У чомусь вони мали рацію. І масова здача в полон в перші місяці війни, і привітання німців як визволителів у містах і селах, замордованих більшовицьким терором, це пояснює. Однак він не врахував національний патріотизм і прагнення людини до правди. Дуже складним виявився вибір на користь своєї тиранії проти тиранії загарбників. Проте, так звані «бандерівці» зробили свій вибір і боролися одночасно і стій, і з іншого тиранією, майже без шансів на перемогу. Їх метою було зовсім інша держава. І

заради цього майбутнього вони йшли на смерть. Невже ці люди не заслуговують навіть краплі поваги?! Ну, хіба не героїчний приклад боротьби за правду?! І герої Майдану підняли червоно-чорні прапори разом з синьо-жовтими прапорами України як символ справедливої боротьби. Тож чи варто боятися нам, жителям Миколаєва, таких «бандерівців»?!

Завжди у своїй діяльності Степан Бандера наголошував, що він за мирне проживання будь-яких національностей у вільній українській державі. Тут національним шовінізмом, а тим більше нацизмом і фашизмом навіть не пахне. Але для радянської ідеології потрібні «правильні патріоти». Пропаганда більшовиків після другої світової йшла виключно на дискредитацію самих носіїв національної ідеї. Від нас з вами приховували правду, підміняли поняття, втовкмачували стереотипи ворога. Нас НКВД-КГБ-ФСБ завжди обробляли гебельсовськими методами, сіяли ворожнечу і неприязнь.

Радянські, а за тим пострадянські олігархи, використовуючи формулу, розділяй і володарюй, намагалися постійно грати на різниці культури і сприйняття історії і дійсності. Всі ми пам'ятаємо ці передвибірчі розділи України за сортами, жонглюванням російською мовою і традиційним зв'язком з Росією. Звичайно, це ж простіше, ніж підвищити рівень життя. Простіше «пудрити мізки» виборцям про нібито бандерівської загрози " і під прикриттям цього розкратити державний бюджет. Зараз вперше за багато років з'явилася можливість припинити цей бандитизм і залучити злочинців до відповідальності. Але вони воліють від неї йти, ховаючись за фабрику «бандерівці йдуть»! Зараз Крим - цьому яскравий приклад. Адже росіяни живуть не тільки в Криму, в Україні, але

й по всьому світу. Так можна ввести війська в будь-яку країну «для захисту російськомовних».

Потрібно пам'ятати головне, що Росія нам не допоможе. Там точно такий же мегавор як Янукович і навіть перевершує його. І полковнику ФСБ Путіна плювати на російську мову і культуру, захист якихось там прав російськомовного населення. Для нього це розширення годівниці і демонстрація своєї непереможності в очах тих, хто шукає хоч якусь альтернативу цьому тиранічному олігархічному режиму. Природно бандерівці - смертельні вороги. Ідейні вороги, перш за все, оскільки вони показують, що наше суспільство, об'єднане колись в СРСР, може жити по-іншому, набагато краще.

P.S. Одна жінка з Росії після тривалого зомбування «киселевими» у Фейсбуці написала: «Бандерівці - як я вас ненавиджу! Як я ненавиджу вашого Остапа Бендера!»

Мабуть, навіть Остапа Бендера і Степана Бандеру мадам не розрізняє.

Давайте будемо пам'ятати, що неuczтво породжує не тільки бідність.

Шукайте правду...

Совок головного мозку

Зараз влада волає про сепаратистів Донбасу і Півдня і про керівництво ними російськими ФСБ та ГРУ. А як же там не бути сепаратистам, якщо при Радянській владі Донбас мав елітарне постачання, а в роки правління Януковича, люди з Донбасу були елітою, яка очолювала усі регіони України. Навіть у Львів скеровували Донецьких! Мало того, в 2013 канал Ріната Ахметова випустив фільм "ДНК - портрет нації", що стверджує, ніби в українців і росіян взагалі різні генотипи. Українці - арийського походження (від готів), а росіяни - тюркського (від татаро-монголів). Якщо врахувати, що східні та південні області України це, в більшості, нащадки російських переселенців, то виходить, що вони не мають ніякого відношення до українців Центру і Заходу України!

Майдан повстав. Правий сектор так налякав Януковича, що він втік з України, а вся його Донецька еліта раптом стала паріями!

Ми не повинні терпіти! Ми повинні думати про Майбутнє. Ми повинні контролювати цих тимчасовиків. Нам потрібно:

1. Негайно провести ротацію кадрів силових структур, як це робилося раніше, коли силовики не могли перебувати в одному місті більше 5 років і переводились у міста іншого регіону!

2. Негайно провести люстрацію суддів і одночасно з виборами до місцевих влади провести вибори суддів,

3. Після зміни суддів переглянути справи всіх, хто знаходиться в місцях ув'язнення і звільнити тих, хто потрапив до в'язниці за сфабрикованими справами або через відсутність грошей для суддів!

4. Міліція у нас нині у підвішеному стані. Чи то вона розпущена, чи то ні, чи то замість неї тепер національна гвардія. У будь-якому випадку потрібно провести переатестацію всіх співробітників і звільнити, чи арештувати викритих в хабарах і протиправних діях.

5. Негайно прийняти закон про республіканський і місцеві референдуми, розграничивши питання, які розглядаються на них.

6. Законодавчо забезпечити функціонування антикорупційних і люстраційних органів.

7. Заборонити носіння зброї всім, крім силових структур і армійських підрозділів.

8. Вже зараз оголосити податкові канікули (за винятком пенсійного внеску) для нових підприємств, жорстко контролюючи, щоб це були дійсно нові підприємства, а не зміна вивіски у старих.

9. Націоналізувати російські підприємства і підприємства олігархів, які фінансують рух сепаратистів, що знаходяться на нашій території, припинити виконання контрактів наших оборонних підприємств з Росією, уклавши замість них контракти з нашою армією.

10. Армійське майно розграбоване, а ті, хто це робив отримали генеральські погоони, сидять у парламенті і уряді. Перед тим, як укладати контракти з армією, негайно провести розслідування зловживань у армії і покарати всіх винних, незалежно від нинішніх посад!

13. Арештувати і судити всіх тітушок, які наймались МВД на придушення Майдану, а зараз беруть участь в заворушеннях на Півдні і Сході України.

14. Зривання державних прапорів, демонстрації під прапорами Держави, яка ворогує з Україною, вважається злочином і учасники повинні бути ізольовані й депортовані до тієї Держави, за приєднання до котрої вони виступають.

15. Провести повну інвентаризацію підприємств усіх форм власності, що знаходяться на території України і відкрити для громадськості імена їх власників.

16. Законодавчо оформити декларування не лише доходів але і витрат держчиновників і їх сімей, законодавчо заборонити їм виїзд з України на протязі 3 років після відставки

17. Розслідувати, куди пішли кредити МВФ, знайти і покарати розкрадачів!

18. Законодавчо оформити декларацію Держчиновниками і їх сімей та близьких не тільки доходів, а й витрат!

19. Термін перебування в парламенті має бути обмежений двома каденціями, а вибори повинні проводитися за відкритими списками!

Слава Україні! Героям слава!

Про воєнний стан

Ви не помітили цікавої тенденції: чим ближче кінець літа, тим частіше ми чуємо цю полеміку про воєнний стан.

А тепер давайте розберемося по порядку, що таке Воєнний стан, його особливості, наскільки це має сенс і кому це вигідно. Цей матеріал не претендує на аналітичне дослідження, бо, як показали дослідження, в аналітиці завжди багато букв і мало хто дочитує до кінця. Тому буду короткий.

Введення воєнного стану, на скромну думку автора, безглуздо внаслідок того, що реалізувати його на окупованій території не представляється можливим, а на іншій позбавлено сенсу і не може бути реалізовано за визначенням. Що ви знаєте про Воєнний стан, крім того, що введуть комендантську годину? Воєнний стан—це особливий правовий режим на території країни, який обмежує права і свободи громадян, спершу. Запитайте, готові ви до цього? Готова економіка до цього? Комендантська година—гарзд, посидимо удома. Офіційна цензура ЗМІ? ОКИ, переживемо і це, хоча під шумок можна повернути справ в такій інформаційній тиші. Паспортний контроль? Заради Бога! Обов'язкова трудова повинність? Порушення КЗоТа? Ну...тут не кожен буде щасливий, але терпимо на благо Батьківщина. Націоналізація та

експропріація? Ось тут є, де фантазії розгулятися. Заборона на проведення мітингів. Навіть не знаю, що тут додати. Це, точно, не усім сподобається, але не смертельно. Спрощення роботи спецслужб, в плані доступу до вашого листування, переговорів і іншого—теж палиця про два кінці. Далеко не усі співробітники цього відомства охайні, і не факт, що цей доступ не буде використаний в корисливих цілях. Список можна продовжувати довго. Він варіативен і затверджується найвищим законодавчим органом. Мобілізація? Ну, це і так маємо. Посилення кримінальної відповідальності, згідно військового часу? Теж не варто забувати. Перехід режиму роботи адмінресурсу на нові рейки, у тому числі медичного. І ще багато усього цікавого, особливо на держ. підприємствах.

Але найцікавіше не усе вищеперелічене. А заборона на проведення ВИБОРІВ. Ось де собака заритий. Ось чому Регіонали, що вічно тягнули віз в інший бік, різко змінили свою риторіку. Ось чого вони реально не хочуть—так це люстрації за допомогою виборів у Верховну Раду, які заплановані на кінець літа. Особливо враховуючи неможливість отримати підтримку свого електорату на сході. Звідси і масова істерія і нагнітання на цю тему. Але, як показує практика, Порошенка не той політик, що йде на поводит меншини, навіть якщо в його складі є сильні гравці. Так що, думаю, найближчим часом чекати введення Воєнного стану чекати не доводиться. До проведення виборів—точно.

Рахунок загиблих йде на тисячі. У Донбасі—танкові бої, артилерійський обстріл, збиті літаки, трупи на вулицях. Багато трупів. Жінки з дітьми. Україна переживає один з найтрагічніших періодів у своїй історії. Ще рік тому ніхто не вірив, що в країні може початися війна. Ніхто не міг собі уявити танки і «Гради» у дворах, блокпости на дорогах і снайперів на дахах. Але тепер усе це стало реальністю. Старі кінохроніки ожили і запахи кров'ю та паленим м'ясом.

Як так сталося, що війна розгорілася ні з чого? Кому вдалося перетворити мирні нудні шахтарські міста в зону жорстоких боїв? Імена винуватців кривавого конфлікту сьогодні добре відомі усім в Україні. Відомі і організатори, і виконавці, і ідеологи, і підбурювачі, але усіх їх об'єднує одно—усі вони до теперішнього часу залишаються безкарними. Ну, хіба що за винятком тих, хто вже був убитий у боях.

Українська держава проявляє до своїх ворогів вражаючу терпимість, межуючу з дурістю і зрадою. Прямі винуватці безладів і погромів, розпалювачі кривавої війни, що обернулася жертвами і руйнуваннями, користуються абсолютною прихильністю української влади. Відкриті державні злочинці отримують покарання немов за дрібне хуліганство, і вже

виношують нові плани по дестабілізації ситуації в тих містах, які ще не встигли випробувати на собі жахи війни.

В УКРАЇНІ ЙДЕ ВІЙНА

Проведемо невеликий тест. Скільки ворогів України, провокаторів і вбивць вже було засуджено з березня цього року за сепаратизм? Ну, не навмисно, а серйозно—ну, хоч би років на вісім. Кого можете назвати? Ну хоч би два - три прізвища? Так, декілька сотень злочинців нині ніби як сидять в СІЗО і чекають суду, ось тільки що це буде за суд? Можна припустити, виходячи із вже наявних прикладів. Чим багата така несподівана доброта українців до своїх ворогів, що мріють про те, щоб стерти Україну зі світової карти, пояснювати не треба. Прозорливі громадяни і так усі розуміють. З того боку нас не щадять, і християнські ніжності зовсім не спонукають наших ворогів відмовитися від боротьби і перейнятися до нас симпатією. Скільки б Україна не демонструвала свою відкритість і бажання примиритися, напруження у відповідь ненависті тільки посилюється. Страшні оповідання про фашистів, що розпинають хлопчиків, стають все барвисто. Правда, при цьому в цих оповіданнях не

згадується про те, як «каратели» роздають умовні терміни там, де по - хорошому треба давати років 10 строгача. Демократія—це кінцево справа дуже потрібна, але і вона повинна уміти захистити себе. Не можна обертатися спиною до своїх ворогів, що приготували ніж для слухної нагоди. Усі ці агенти ФСБ, дрібні лакеї Єфремова, зрадники і колабораціоністи зобов'язані понести покарання. Хто - те повинен відповісти за сотні смертей. Інакше увесь цей кошмар, влаштований в Україні Путіним, не закінчиться ніколи.

Вимагати суворого покарання для сепаратистів, що спровокували в Україні війну і що обдурили населення брехнею про українських радикалів, що бажать їх поневолити, - обов'язок кожного громадянина України, кому важливо, щоб катастрофа 2014 року не повторилася. Кожен, хто йде проти світу і проти України, повинен розуміти, що попереду нього чекає невідворотна в'язниця. Інакше, над державою просто сміятимуться, а антиукраїнська діяльність перетвориться на спорт і розвагу для неблагополучних підлітків.

Ось тільки трупи вже, як і в 2014 році, будуть реальні, а не умовні.

«УРЯД ТЕХНОКРАТІВ ЧИ КАЗНОКРАДІВ»

Лідер війни за незалежність США Бенджамін Франклін твердив, що «невідворотними є лише смерть та податки». У нашій країні це правило працює надто вже однобічно. Гроші платять лише бідні. Вони ж платять і життям. Лев Троцький, лідер іншої війни за незалежність, казав: якщо ви не цікавитесь війною, то вона зацікавиться вами. Так і сталося в сучасній Україні, з незалежністю якої теж є певні проблеми. Держава показала, що не здатна бути інструментом захисту від грабунку та смерті. Замість оборони держави нам потрібна (повна) мобілізація проти держави. Не було сумніву, що навіть злочин, як нещодавнє збиття «Боїнгу», стане виправданням для злочинної політики правлячого класу. Війна змінитиметься кризою доки капітал матиме змогу диктувати свою волю. Погано, що ми у більшості навіть не віримо у можливість альтернативи.

Відправляти на війну не можна людей, які не вміють воювати. Так само не можна допускати до влади тих, кому не потрібен мир. Нас переконували у тому, що нам потрібна професійна армія і Уряд професіоналів. Виявилось, що пускати на фронт можна далеко не професіоналів. Виявилось, що і до влади—теж.

Де таланти армії топ-менеджерів, мобілізованих в Уряд? Своєї здібності вони проявляють лише, коли працюють на власну вигоду. Влада відмовляється від відповідальності, збуваючи рештки державної власності. Обіцяна ними «мобілізація економіки»—збагачувати олігархів

на військових контрактах, розраховуючись кредитами МВФ. Ті ж самі бізнес-таланти насміхаються над вчителями, запроваджуючи «гнучке стимулювання» відносно мізерних зарплат. Що цікаво, лідери ДНР теж відмовилась від балачок про націоналізацію, замість цього надавши «новому Придністров'ю» рис «нового Кіпру»: запроваджено податок на оборот у розмірі 5%. Необмежений капіталізм—ідеал для еліти по обидві сторони фронту. Мобілізувати прихильників дозволяють лише звірства опонентів.

Питання про невідворотність цієї війни не стоїть—помирай у війську, або жертвуй своєю роботою. Прем'єр Арсеній Яценюк зухвало протиставляє інтереси країни інтересам її громадян. Владі вдається зіштовхувати військових і бюджетників. Терористи з ДНР прикриваються цивільними, розташовуючись у населених пунктах і втягуючи жителів у війну. Чим краще ті, хто перетворює простих трудящих на живий щит проти їх волі? Працівників шкіл і лікарень оголосили паразитами, які відповідальні за поразки армії. При цьому ані слова про роль правлячого класу, з вини якого ця війна почалася. Ще один крок до розколу—олігарх Ігор Коломойський пропонує передати учасникам АТО підприємства, що належать «спонсорам сепаратизму» (хоча навіщо так штучно розколювати олігархів?). Власником всієї економіки має стати кожна жертва олігархічного правління, а не лише ті, хто постраждав в ході АТО!